

'k èn beet (2000)

Oud ôôren

Beste mensen blijf zitten en luistert,
spitst ulder ôôren zôô wijd atta gaot.
Oôrde nog niks, dan keuje 't wel schudden,
't 'ôôr ôôgen tijd voor een ôôrapparaot.
Botten te zwaor, drink zelden trappiest
nao teveel wijntjes dan kijk 'k zôô triest.

Refrein:

Oud ôôren is niks, oud zijn is 'n kruis,
da merkt aon de weegschaol en de spiegel tuis.

N'n bril voor ouw ôôgen, 'n pruik mee veel aoren,
tanden d'r uit voor 'n kunstig gebit.
'Face lift' voo rumpels en voo kraoiepdôt'n,
zonnebank op, jao ge zij nog zôô wit.
Schôôn lingerie geef wêêr moed in bed,
'liptosomie' : afzuigen da vet.

N'n dikken nek is nie te verelpen,
minder nog as n'n êêl grôôte mond.
N'n platten buik, de trots van elk vromes,
zeldzaomer nog as 'n êêl schôône kont.
Knieën te knots, en de billen te dik,
massaoge mee zêêwier of êêmers mee slik.

Lôôpte wa stroef, gao d'om nieve eupen ,
da's tegeswoordig maor evekes werk.
Wilde ze smjèren, duikt in de sauna,
zwêêt een paor uurkes en g'ôôr bêêresterk.
D'n bloeddruk vee t' ôôg, van pillen en 'stress',
gisteren wastij wel twêê'onderdzes.

Vettige wost da keu je wel laoten,
zwaoren toebak van 't zellefde pak.
Kerdzju, nou wille seks nie meer vlotten,
't ôôr ôôgen tijd da'k 'viaograkkes' pak.
Maor wa'k zeggen wil, ge moet om dien bril,
de jaoren die staon ôôk vôôr ou nôôit nie stil.

Tekst en muziek: P.J. Scheeders.

De pot mee bôônen

Nog nie getroud, maar wel van plan, eind'lijk komt dienen dag d'r an.
Eêst n'n grôôten pot gekocht, n'n kilo bôôntjes uitgezocht.

Refrein: Vul dienen pot mee bôônen. (3x)
Dan eije êêl veel leut.

Den trouwdag is êêl leuk gewist, d'n 'uwlijksnacht één echtlijk fêêst.
Ier n'n kreun en daor n'n zucht, de bôôntjes vliegen deur de lucht.

Refrein: Vul dienen pot mee bôônen. (3x)
Den boom is gauw bedekt

'n Witte bôôn op donderdag, 'n zwarte mee n'n ôôgtaaidag.
Nao 'n êêl speciaal genot, valt 'r 'n bruintjen in de pot.

Refrein: Vul dienen pot mee bôônen. (3x)
IJ raakt al lekker vol.

Nao vijf jaoren 'uwlijkspret, de leste bôôn val nauwgezet.
Voortaon aolde andersom, bots 'n bôôntjen uit de kom.

Refrein: Kuis dienen pot mee bôônen. (3x)
Pakt 'r maor êêntjen uit!

Nou volgen jaoren vol amour, pak elke kêêr 'n bôôn retour.
Zij je, dochte, goed op dreef, dat potjen krijgde gij nôôit leeg.

Refrein: Kuis dienen pot mee bôônen. (3x)
IJ zit nog aordig vol.
En grijs van 'aoren, oud as Job, ouw bôôntjes zijn nog lank nie op.
Zet dienen pot ôôg in de kas, draoi het scheel maor êêl goed vast.

Refrein: Kuis dienen pot mee bôônen. (3x)
D'n boom die zie je nôôit mêêr .

Tekst: P.J. Scheerders.
Muziek: trad. Bewerking muziek: P.J. Scheerders.

Zêêfs-Vlaond'ren

Waorum zitt' ier nou te luistren, mee zôôvelen op n'n ôôp, ist voor 't bier, 't veraol, 't meziekken,
kwaomde daarom ierzôô tôôp?
Ik dink da 't is omda Zêêfs-Vlaond'ren, en elken mens, ons eigen buurt, dié kreek, 'n optelsom is
van da d'alles, da d'ons zôô bin aon deze streek.

Wa dochte van 't gelôôf in soorten?
Kerken mêêr soms as cafés.
Griffoos, hervoos, katoos, protoos, elk mee zijn eigen gelôôfsidee.

En at ard waoit, de bôômen op ons dijken,
die kreunen as 'n boereschuur,
maar 'n weekskén trug, de Vest, één ijsbaon,
schetsen, vallen, op ouw muil slaon,
maar 's aoves die zon, zôô rôôd as vuur.

Of mee d'n bôôt over de Schelde,
nog altijd jao, en laat da maor zôô zijn.
Wij gaon desnôôds wel over Belgen, in Antwerpen zie je gêên êên sjagrijn.

En ied're vêêrtien daogen, eij elken mens n'n kêêr gezien.
En agge wa zeg, dan snapt 't ieder botskes,
behalve die van de Snis misschien.

Zôô vastgeklemd tussen de Schelde, en Belgen aon den andre kant,
waoter, schorren, polders, dijken,
en mensen, rustig of gauw aongebrend.

Die optelsom die ôôrde, en die zieje in da zaolken ier:
zôô a't nou is op ons durpkas of oe datter vroeger was,
van 't Eilig Land, de Snis en Klôôster, van 't Kruisduwp tot den Overslag,
wij zeggen 't op ons manierken:beste mensen, nou Ambras.

Tekst en muziek: P.J. Scheeders.

Minao

De sport daddis mijn leven, om 't even welk gebied,
maor vissen doenk êêl gjêren, en allêên doen ik da nie.
Minao, daddis mijn meisen, die gao d'altijd mee mij mee,
ammen dobbren op de Veugel, voelem wij ons êêl tevree.
An wij aont 't vissen zijn, zingem altijd dit refrein.

Refrein.

Minao, ou gij de kodde in ouw and,
Minao, gij doe da zôô sjarmant
Minao, kijk naor d'n dopper, zôô attie staot en ondergaot, maor alt paraot.

We pakkem êêst de kodde, die steekem in makaor,
ne wurrum aon da' d'aoksken en overbôôrd dan maor.
Oôk al waoi 't in gêên daogen, dienen bôôt die gao tekêêr,
nog erger as toen Petrus op 't Galileaomêêr.
Dit is gêên P.S.D. mao voo de rest val 't wel mee.

We vissem 'n paor uren, dan zettem ons in 't gos,
we drinkem dan een pintjen, jao dan gaomen d'r op los.
Ze geef mij 'n paor toten, ik rol mij op mijn zaai,
ze krul eur in mijn erremms, ieder vist op zijn getaai.
Maar ik zeg tegen eur, 't is gêên vissen, maor gao deur.

En atten dag verbij is, dan raaiem wêêr naor uis,
maor naor zôô'n leutig dagsken, jao dan slaope kik as 'n muis.
Ik ên de schôônste drôômen, 'k ên beet tot 's aoves laot,
ik vang paoluk, kerpel, voorn, mee Minao mijne maot.
Begint die beet van jêr, jao dan roepe kik al van vêr.

Tekst en muziek: trad.

Bewerking tekst en muziek: P.J. Scheeders.

Pêêr Vaol

Kom vrienden laot ons al tegaor, 's 'n leutig lieksken zingen,
daddis zôô grappig en zôô raor, vol wonderlijke dingen.
De boeren van Absdaol, daorbij menêêr Pêêr Vaol,
mee nog vijf andre mannen, mee d'aotobus naor Klôôsterzand.
Om daor n'n gaoi te schieten, da ging daor êêl plezant (2x).

En 'n schôône schietek bij Willem Tell, en Lewieke van den Bergen
die wipt'n daor n'n zaaigaoi af, da wier n'n êêlen ergen.
'n Vet en zwaor kernijn, siesa daddis van mijn,

ij ree toen mee die boeren naor uis terug nou mee d'n tram.
Maor luistert is wa toeren ij 'saoves tegenkwam (2x).

Ze kwaomen êêst bij Martens aon, in Erberg de Speelwaogen,
die mannen zijn daor naorgegaon, mee 'n stik in ulder kraogen.
Daor aoien ze plezier, mee borrels en mee bier,
wouen 'n grap uitaolen, mee da kernijn daor in dien baol.
Da moetem zien te pakken, da fluistert menêêr Pêêr Vaol (2x).

Lewieke kom 's ier zee Vaol , ik zal ou 's 'n bak vertellen,
wadda gêênêênen ôôr in 't café, die atta d'uit kan bellen.
Naor achteren zee Vaol, 't kernijn vloog uit die baol,
n'n joekel van n'n kaoter, wier botskes in zijn plek gelapt.
Binst da Lewieke schaotert en Vaol tegen 'm klapt (2x).

Ze kwaomen wêêr terug in uis, Lewieke pak zijn baole,
de boeren maoken veel lawijt en riepen allemaole:
wij gaomen ammel mee naor Lewieken zijn café.
Begosten ard te zingen, dien kaoter die miauw zijn lied.
Deur 't zingen en deur 't springen, Lewieken die ôôrta niet (2x).

Wel moeder sprak Lewie aldan, 'k 'eb 'n vet kernijn geschoten,
ij laot eur dienen zaaigaoi zien, die moeder riep: gij zotten!
Dienen gaoi jao da kan zijn, maor daddis gêên kernijn!
Jaojao, 't zit in die baole, en 't is zôô grôôt en dik en vet
ik zal 't 'r is uitaolen, 't staot ier neergezet (2x).

Lewieke die zat vol koljèr, om da bêêst daor uit te pakken,
maor Kor Miauw gaf 't 'm n'n krauw, die liet 'm nie vastpakken
en 'n schaofterend gelach, bij ieder die da zag
Lewieke was êêl woedend op dienen kaoter Kor Miauw
Omda zijn ánd zo bloeide deur dienen grôôten krauw (2x).

En ij gaf dienen kaoter dan n'n schop al op zijnen lelijken donder.
Die vloog t'r as n'n tijger op, boven 't buffet en onder
en glaozen, flessen drank sprong tij omvaar mee klank.
Dan vluchtij naor de winkel en spring op 't glas van êênen pot;
da was daor êên gerinkel, ij sprong 't al kapot (2x).

Dan zijn die boeren altegaor ard lachend weggelôôpen
ze kwaomen wêêr bij Martens aon, 't kernijn gingen ze strôôpen.
Toen ielden ze daomee n'n lekkeren souper
voor êêl da boerenklicksken, Pêêr Vaal betaolden alles mee klank
en ij gaf dan aon Lewieke voo schaode onderd frank (2x).

Tekst: P.J. Scheerders.
Muziek: trad.

Van d'n Burg

In Ulst zouen ze 's vliegen, mee vlieger van d'n Burg,
ik zeg het zonder liegen, die mens wier ost gewurgd.
In plek van ôôg te zweven, en zwenken 'een en weer,
stingtij daor bang te beven, en zee: ik kan nie mêêr.
En ik zeg: 't is 'n schand, om zôô êêl het land, beet te nemen in passant.

Wie kan 't raaien, oeveel kwaoien, zêêkend nat en stijf van kou,
moeg van 't zaogen, altmaor klaogen, stingen te wachten aon de touw.

Op zondag was 't regen, op maandag teveel wind.
nog alt nie opgestegen, de mensen gaon deur 't lint.
Maor nest 'm stao d'n meiske, die a 't 'm wel wa dee,
die snikt; gij wil gaon vliegen, daor werk ik nie aon mee .
Vinde da nie raor, deur zôô'n meiske daor, is de vliegeraai dan klaor?
O gij lieger, gij bedrieger, is da gêên comediespel,
op te stijgen, nêê vaneigen, allêên die meid die is van tel.

N'n ezal stôôt zijn eigen, soms aon dezelden stêên,
maor twêê keer, zelfs n'n derden, zôô lomp is iederêên.
Ge laot ou eigen foppen, deur praoten en gerucht
want dienen man van Poppe, zou zweven deur de lucht.
Jao, 't is wonderbaor, oeveel ezels daor, drie kêêr stonden bij makaor.
Beste mensen, zoude wensen, 'n echt vliégmasjen te zien,
daor bij Temse, aon de Schelde, vliegen d'r daoglijks mêêr as tien.

En ieder zag dat 't grapken, van 't vliegen was gedaon,
en alleman voo' joker, drie daogen aoiën gestaon.
Ze brulden, schrêêuwden, tierden en wilden hem te lijf,
ij kromp tot op een vierde en docht; 't kom deur da wijf.
Ou da kalm maor, de marechaussee's zijn daor, voo 't transport 't spel is klaor.
Aon de staosie, consternaosie, weg mee vlieger Van d'n Burg,
en zienk ou laoter, liefst êêl veel laoter, pas dan maor op dank ou nie wurg.

Tekst en muziek: P.J. Scheerders.

De plichten van de vrouw

De êêste plicht van elke vrouw is ouwen van euren man,
te zurgen dat ze 'm mee 'n toot, altijd verlêêën kan,
want asse daor gêên slag van aoi, en altijd kuis zou zijn,
dan waor'em wij d'r ammél nie en da zou zonde zijn.

De twêêde plicht van elke vrouw is schôôn geklêêd te zijn,
al esse êêlemaol gêên geld, voor rokskes van satijn,
a draog ze emdes van katoen, ze moeten aordig staon,
'n vrommes kan sjuust êêl schôôn zijn, al esse weinig aon.

De derde plicht van elke vrouw is alt gehôôrzaam zijn,
en altijd onderdaonig doen, al is da schôône schijn,
want asse aon 't slijmen slaog, dan volgt d'n man gedwee,
'n vrouw regeert de wjêrêld toch: wij weet'm wel waormee.

De vierde plicht van iedre vrouw is zwijgen: daddis raor,
omda ze sjuust het mêêste zeg, mee eur kaoken op makaor.
'n Vrouw die a d'altmaor praotjes maakt en ouwehoeren wil,
is erger as ne grammefoon, want die ou wel 's stil.

De vijfde en de ôôgste plicht is dassé koken kan,
want eindelijk asse opoe is, dan emmen daor wa d'an.
Omda n'n man die a d'ouwer ôôr en jaoren is getroud,
toch veel mêêr van zijnen eigen buik, as van zijn wijfken oud.

Tekst en muziek: trad.

Bewerking tekst en muziek: P.J. Scheerders.

Betrekkelijk

Zeg lôop nou wêêr nie te klaogen, 't leven gao toch zijnen gank.
En lig nou ôôk nie te zaogen, want 't leven dat duur nie zôô lank.
D'n êênen è last van z'n schulden, d'n anderen is stinkend rijk.
Op 't ende is ieder gelijk.

Ons Keesken ging naor de kermes en dronk daar wa potjes mee bier.
IJ danste daor mee Marieke, jao ij was volop aon de zwier.
Maor 's nachts toen attij wêêr thuiskwam toen gattij bijnao de gêêst.
Gelukkig aoi tij flink gefêêst.

Fransken lôop daonig te stoefen, ij è wêêr n'n nieven teevee.
Doorken mompelt: da's leutig, maor die trekt a jaoren weewee.
Maor Door gao nogal 's vissen, geniet voor z'n twêêen in 't riet.
En Frans die kan da sjuust wêêr niet.

Sjef aoi geleerd om te spaoren, in potten en sokken en kluis.
En kwam 't 'r n'n sukkel iets vraogen, dan was tij vaneigen nôôit thuis.
Vandaog dan is tij begraoven, êêl de familie present.
N'n glimlach om z'n testament.

Dus lôop nou wêêr nie te klaogen, 't leven gao toch zijnen gank.
En stop nou eind'lijk mee zaogen, want 't leven dat duur echt nie lank.
D'n êênen geniet van z'n schulden, d'n anderen is stinkend rijk.
Op't ende is ieder gelijk.

Tekst: P.J. Scheerders.

Muziek: trad.

Marieken

Marieken was 't schôônste dinksken van alle meiskes uit de buurt.
Zôôda' ze dikkels van de jongens, schuine briefkes kreeg toegestuurd.
D'r moeder zee: zij toch voo'zichtig, wa' d'ijje aon die flauwigheid.
Laot al die simple jongens lôôpen, gij ôôr nog is 'n rijke meid!
En moeder zee: gelôôf nou mij.

Refrein:

Ge zij vee te goed om te trouwen,voor werken en zurgen te fijn.
Te lief om van n'n man te 'ouwen, te schôôn om verstandig te zijn.

D'n êêsten die d'r wilden ebben, da was n'n netten timmerman.
A's ze list zijnen winkel staptan, dan keek tij eur verlekkerd an.
IJ zee: agge mee mij wil trouwen, dan ei je 't êêl ouw leven goed.
Ge krijg te schôônste, dierste spullen, en vijftien kinders as 't moet.
En moeder zee: gelôôf nou mij.

D'n twêêden die d'r wilden 'ebben, da was n'n braoven winkelier.
Die zee: agge mee mij wil trouwen, emmen den êêlen dag plezier.
't Kan mij zelfs geen duvel schillen, agge de deur 'n uurken sluit.
Dan keumen saomen vakken vullen, en rustem in passant wa d'uit.
En moeder zee: gelôôf nou mij.

D'n derden die d'r wilden strikken, n'n ouwen snoeper, mee vee geld.
Die zee: gebruik a 't kan ouw esses, 't is nie allêên de sex die telt.
Dus agge aordig mee mij omgaot, dan komde in m'n testament.
En agge mij dan è begraoven, dan trouwde mee ne jonge vent.
Maar moeder zee: gelôôf nou mij.

Toen a dienen ouwen was begraoven, dan vlug gaon zoeken naor n'n man.
De winkelier zee: danktou lekker, en keek d'r êêlemaol nie an.
Zôô kwam ze zelfs nog bij mij lutsen, d'n timmerman è deugezaogd.
Zôô bleef ze êêl d'r verdre leven, 'n ouwe jonge, zure maogd.
Maar moeder zee: gelôôf nou mij.

Refrein:

Zijj te groen om van n'n vent te 'ouwen,
dan is 't lank om allêênig te zijn, allêênig te zijn.

Tekst en muziek: trad.

Bewerking tekst en muziek: P.J. Scheeders.

Dollen Dries

Dollen Dries vjèrden a jaoren op n'n bôôt as kapitein.
Vjèren was zijn lust en leven, nergest kostij beter zijn.
Attij soms ging passazjieren, in de êên of d'andre stad,
was 't altijd zijn êêste boodschap, of t'r niks te friem'len was.

Refrein:

Meiskes ou d'a rokken vast, anders krijdde zeker last,
van da kriebelende kietel kapiteintjen.
Gao nie mee diene kjèrel mee, naor da stiekeme kaffee:
KNOTS BOEM om te koekeloeren achter 't gordijntjen.

Zingen kostij as Jos Neve, vreten as n'n baviaon.
Zuipen as n'n ouwen Zwitser, en fieken as n'n jongen aon.
Altijd wastij in zijn nopkes, zingen kost tij êêl d'n dag,
maor hij geraokte buiten westen, attij schôône vrouwkes zag.

Refrein

Overall aoitij zijn liefkes, in de West en in de Oôst.
Vele bruine, blanke, zwarte, 'ebben 'm zôô vaak getrôôst.
Alle kaoien in de wjèrld ettij zôôwa aongedaon,
menig zwartjen en ôôk bruintjen, spraoken 'm as "pappa" aon.

Wastij 's in Soerabaja, pikten ij 'n "baboe" op.
In Japan vontij 'n "geisha", mee zôô n'n lieven poppenkop.
In Marokko wéér 'n zwartjen, attij bij de negers kwam,
maor zijn liefste blanke blondjen, vontij alt in Rotterdam.

Nou is 't onzen Dries a' jaoren altijd voor de wind gegaon.
Maor daor is n'n tijd van kommen, en daor is n'n tijd van gaon.
Op n'n kouwen winteraoved, kwamtij van 'n negerin,
neukten toen in 'n donk're stemming, scharlewiets de moorslôôt in.

Maor attij dôôd is en begraoven, kom t'r op zijn graf te staon.
Ier lig Dollen Dries begraoven, meiskes dink t'r nog 's aon.
Dink aon al die lange jaoren, aon dien lank vervlogen tijd,
toen die schôône meiskes zongen, 't lieken van d'n kapitein.

Tekst en muziek: trad. Bewerking tekst en muziek: P.J. Scheeders.

Mijnen vlieger

'k Zijn nie al te zot van 't spel, maor 'k vang wè gjèrren mussen.
'n Potjen knikk'ren kan 'k wel, ôôk daorin zijn 'k nie fel.
'k Zien tegewoordig overal en ôôk al in mijn straotjen,
jongers schoppen op n'n bal: maor ik speel 't liefst van al.

Refrein:

Mee mijne vlieger en zijne stjèrt.
IJ gao d'om'ôôg jao, da's 't zien wè wjèrd.
Geeft 'm maor touwe, op zijn gemak.
'k Ên nog twee bollekes, in mijnen zak.

Mieken van de kolenboer, 'n meisken uit mijn straotjen.
Keurde mijnen vlieger bots maor liet 'm nie mêêr los.
En zôô rap as de wind was z'aon 't spelen mee mijn touwe,
en ze riep 't is 't spelen wjèrd: want ij è n'n goeien stjèrt.

Refrein:

Jao mijne vlieger.....

Jos liet zijne vlieger op van: tsjoepe, tsjoepe, tsjoepe.
Maor die stuikt op zijne kop en muilen dattij trok.
Zijn spankôôrdjen was véé te kort, ij aoi te weinig touwe,
en daarbij was zijne stjèrt gêên sjieke toebak wjèrd.

Refrein:

Maar mijnen vlieger.....

Lest op het Siedlofskiplein, mijne vlieger was aon 't zweven.
Riep 'n wijf mee grôôt fenijn: "Kerdzju, da mag nie zijn,
ij ang teveel in mijnen wegt." Begost'r aon te sleuren,
en op êên, twêê, drie, pardaf: het touwken schoot d'r af .

Refrein:

IJ was gaon vliegen al mee de wind.
Ik sting te schrêêuwen, 'k was maor 'n kind.
Mijnen bol touwe die ging ne gank,
da' za'k omtouwen mijn leven lank.

Tekst en muziek: trad. Bewerking tekst en muziek: P.J. Scheeders

Duveljan

Dao gebeuren stravve toeren bij de jonkeid in ons land,
vooral onder de boeren, onze Jan aoi vee verstand.
Op zondag nao 't Lof bij Mieken op d'n of,
vroogtij: " Wa d'ôôr 'k nou op straot? Dagge gij op trouwen staot?"

“Jao Jan, ge meug ‘t weten, ‘k èn gevonnen mijn gerief,
ou zijn’k allank vergeten, Wardjen is mijn ander lief “.
“Overdinkt ouw woorden wel, den duvel uit de hel,
die kom voor ou en ouwen maot, agge Jantjen gôdi op straat”.

A’d ieder lig te slaopen in ‘t schijnsel van de maon,
Jan op de lêêr gekropen mee zijn duvelpaksken aon.
“Vanaoved emmen pret, gij gao mee mij naor bed,
want anders is ‘t mee ou gedaon, en mee naor d’el gegaon”.

Mieke zee tegen d’n duvel: ” ‘k Ep nog nôit gêên kwaad gedaon,
allêên aon Jan gezworen: ik zal mee ou trouwen gaon “.
“ ‘t Is deur ouw vals gemoed, dakkik ou aolen moet.
Maar neemde mij en daormao Jan, dan gaoi nie in den ban”.

Mieke dankt mee al eur liefde duveljan meer as n’n kêêr.
“Van ‘t ellevuur ontslogen, wachtte kik nie lank nie mêêr”.
Ze gao naor euren Jan: ”Oôr mèrren mijnen man,
want komt dienen duvel nog ne kêêr, krij’k gêên pardon nie mêêr”.

Kosnaodien gao Mieken trouwen, Wardjen ôôr op straat gezet.
Jan is terug gekomen en zijn ôôgskes staon vol pret.
“Kom ier mijn beste Mie, omdank ou gjèren zie.
Ik èn zôê lank op ou gewacht, nou maokem leut vannacht”.

D’n paster voor ‘t altaor: ”Beste Jan wilde gij Mie?”
“Dao moe’k nie over peizen, nêê zo’n vromes willek nie’.
Daor ôôr verteld op straat, da z’ieder binnen laot.
Ze goa naor bed in eur blôôt vel, mee d’n duvel uit de ‘el (2x)

Tekst en muziek: P.J. Scheeders.

De bierbroederkes

En ‘t was ergest: waar? In ‘n klôosterken verre van iere.
En de broederkes daor, die waoren d’r maor mee zijn vieren.

Refrein:

En ze dronken altmaor, tierelier-tierelier-tierelie-ie-re.
En ze dronken altmaor, van tonnekes, tonnekes bie-ie-re.

En d’n oversten daor, die ‘t klôoster êêl wijs most bestieren.
Zat op ‘t trottoir de vespers êêl laot te brevieren.

Refrein

En d’ n kokbroeder daor aoi last van z’n lever en nieren.
IJ kookten alles gaor, om d’r daogelijks fêêst van te vieren.

Refrein

En d’n derden aldaor was tuinman en teves portiere.
Z’n deur draoide zwaor al op de verroeste scharnieren.

Refrein

En d'n brouwer aldaor most altmaor ard werken voor vieren.
Toen stierftij voorwaor en was 't gedaon mee de bieren.

Refrein:

En ze dronken nôôit mêêr, tierelier, tierelier, tiereliere.
En ze dronken nôôit mêêr, van tonnekes, tonnekes biere.

Tekst en muziek: trad.

Bewerking tekst en muziek: P.J. Scheeders.

't Gast'uis

Zijje deur ziekte geïnfecteerd, of ist 'r iets da da gij mankeert?
Gao nie zôô gauw naar 't ziekenuis, want daar is 't nie altijd plus.
'K èb ondervinding opgedaon, da ze mee ouw daor ne gank afgaon.
Is 't van jenever of van SPAO, ze bringen ouw daor zôô naor 't OOKAO.

Refrein:

En ze snaaien in ouw lijf en ze weten nie oe,
ze naoien ou daor maor allef toe.
Messen en schjèren vergeten z'in ouw lijf,
van pillekes en poeierkes maoken z'ou stijf.
Ze spreken d'r niks as van 'n kuur,
en van d'n tempéraatuur.
En as t'r dan nog iets in ouwen pispot ligt,
dan trekken ze 'n gelêêrd gezicht.

Ik weet nog goed ank binnen gong, da d'alles daor onnoemeluk stonk,
Naar chlôôreform en naor morfien, ze zeejn tegen mij, ou d'ou maor in.
Ik iel mij stil gelijk 'n muis, op êên, twêê, drie wazze kik veruisd.
En ik docht aon mijn lieve Greet, as dien dokter in mijn lijf maor niks vergeet.

Refrein

Neffest mij lag n'n sergeant, die aoi 't aon zijne linkerkant,
En die lag daor o zôô wit van schrik, want in zijn lijf ôôrden ze n'n tik.
Nao veel zwêêten vond de chirurg, de loozie van dokter Terburg.
En z'aolden dienen loozie d'r uit, en twêê anddoeken en zôô'n spuit.

Refrein

Op nummer vijf lag n'n advokaot, die aoi 't aon eur ruggegraot.
En z'ôôrden altijd 'n gekerm, tussen eur 'art en euren dikken dêrm.
Ze deejen eur open en ik zag van ver de blonde lokken van dokter Fer,
"Ge moet nie mêêr zoeken dokter Kant, ier is d'accordeon van de muzikant."

Refrein

Tekst: P.J. Scheeders. Muziek: trad.

De tandpijn

't Was op ne zondagaoved toen akkik pijn in mijn tanden kreeg,
en ik kost 'r nie van slaopen, ging kuieren list de dreef.

Omdak n'n liefebber was, al van da 'pensken jaogen' *
namme kik mijnen boog en m'n karbijn, om op 't wild te jaogen.

Liep list die stille dreve, waor atte mjèrel zôô lekker zong,
en zette mij wat neder, al achter n'n groenen stronk.
Zôô viel ik rustig in 't slaop, mijne tandpijn was genezen,
maor eindlijk toen ank wakker wier, de zon was opgerezen.

Ik liep toen wêêr wa wijer, waarank 'n êêl schôôn meiske vond,
't was 'n maogd van drie maol zeven, volgens mij ôôk kerngezond.
Ze riep: "Jaoger, 'k zal ou verraaien, deur op da wild te jaogen,
want mijne pa is 'Gard de Chasse' ** en ik zal ou overdraogen."

"Meiske maok geen lawijt mêêr, ouw vaoder is mijnen besten vriend,
want ik zijn n'n 'gendarm' ***, en ik doe ier mijnen dienst.
Gêên man kan mij de jacht verbiejen, meiske waor zijn ouw zinnen?
'k Zal mijn karbijn 's laoten zien, en 't poeier da zit van binnen."

Zogauw ank aoi geschoten, riep ze: "Jaoger daddis 'n schand,
ouw karbijn moet zijn gebroken, want al ouw poeier da lig in 't zand.
Ouw schot da' d' è mij niet geraokt, 't is ost nie te gelôôven,
maor voor de rest was 't wel puik, mij van mijn êêr te rôôven."

Zeg vrienden voor 't leste, als ge da 'pensken' aon 't jaogen zijt,
dan raai 'k ou voor 't beste, zeg maor dagge 'gendarm' zijt.
Schiet alle veugels grôôt en klein, ouw werk alt goed verrichten,
en ôôk al val ouw poeier in 't zand, agge maor lank keu richten.

* op jacht gaan

**jachttopziener

***agent

Tekst en muziek: P.J. Scheerders.

De visserman

Daor zou t'r 's n'n visserman uit vissen gaon,
om een zôôiken baors te gaon vangen.
En ij aoi t'r zijn beste mande omgedaon,
en zijn kodde op zijnen rug g'angen.
Maor ziet wat 'r gebeurt, wa komt daor uit die straot?
Da was een êêl schôôn meiske dadeur weggestoken aoi.

En da meiske zee: "Ach lieve visserman,
keu'j mij een zôôiken baors verkôôpen,
want 'k èn d'r ost d'n êêlen dag,
ier en daor al om gelôôpen."
Ze sprak: "Ach lieve visserman, 't rammelt in mijn maog,
geef mij 'n zôôiken baors da' gij gevangen èt vandaog."

De visser aol zijn mande voor den dag,
en 'ij doe t'r dat deksel open.
En voordat da meiske d'r erg in aoi,
was t'r n'n paoluk uitgekropen.
En ziet da mottig beest, da d'aoi t'r zôô'n plezier,
da bleef daor altmaor kron'klen, jao wel 'n êêl kwartier.

En da meisken zee: "Maor lieve visserman,
'k wil van stekelbagges niks mêêr weten.
Want n'n paoluk smaakt mij nou al naor mêêr,
'k zal d'r merren nog 's êênen eten."
Maor diene paoluk van vandaog, die lag zwaor op de maog,
eur buisksken da groeiden êêl gestaog.

Dus meiskes agge 's om vissen gaot,
wil dan nôôit gêênen visserman vertrouwen.
Want vraogde om 'n zôôiken waoterbaors,
+zal t'ij n'n paoluk in ouw anden douwen.
Dus meiskes daddis zeker, jao da's zeker en gewis:
berouw komt naor de zonde atter paoluk g'eten is. (2x)

Tekst en muziek: P.J. Scheeders.

Pjès en geel

Wa vjèrt daor op 't kanaol, wa vjèrt daor op 't Sas' kanaol?
't Is n'n nieven bôôt, in Terneuzen rôôd.
Verandert vjèrend veel, nou is tij pjès en geel.

Wa gôôien z'in 't kanaol, wa gôôien z' in 't Sas' kanaol?
Vanaf Gent tot Dow, speuren nie zôô nauw.
Kwaod kan da d' echt nie veel, allêên 't zie pjès en geel.

Ne zwemmer in 't kanaol, ne zwemmer in 't Sas' kanaol.
Van d'n êênen kant, naor d'n andren kant.
IJ krijg last van zijn keel, kerdjú 't zie pjès en geel.

't Is winter op 't kanaol, 't is winter op 't Sas' kanaol.
Agge schetsen wou, nou da laotte gauw.
Al vries 't tropisch veel, 't rôôkt daor pjès en geel.

'n Piel in 't kanaol, 'n pieleken in 't Sas' kanaol.
't Is 'n aordig soort, daor enk nôôit van g'ôôrd.
Da bêêst kwekt nogal veel en ij zie pjès en geel.

N'n vis in 't kanaol, n'n grôôte vis in 't Sas' kanaol.
Maor da bêêst da sist, nog nôôit opgevist.
IJ lijk op ne makreel, want ij zie pjès en geel.

En lôôpte strek naor uis, en lôôpte list 't kanaol naor uis.
Doe d'n stapken trug, neuk nie van de brug.
Dus drinkt ier nie teveel, want g'ôôr ôôk pjès en geel.

Tekst : P.J. Scheeders.
Muziek: trad.

De wjèrld vergaot

N.a.v. de verschijning van de Komeet van Halley in 1910

Vrienden, 't is tijd ilder paksken te maoken,
doe d'al uw potten en pannen tegaor.
Tracht, agge keut, nog wat vreugde te maoken,

vreugd en verdriet liggen 't dichtst bij makaor.
't Aords firmament begint sjuust te verdôôven,
't schijn dat de zon en de maon ons verlaot.
Niemand verplicht ik mij 't toch te gelôôven,
maor 't is de roep dat de wjèrld vergaot.

Refrein: Dattij vergaot, dattij vergaot, da d'onzen wjèrld vergaot.
Dattij vergaot, dattij vergaot, da d'onzen wjèrld vergaot.

Sommigen zeggen 't is triestig om 't ôôren,
da d'êel 't mensdom zal ôôren verbrand.
Anderen zeggen, ze gaon ons versmôôren,
't êên en 't ander daddis nie plezant .
't Was toch verduveld nog a wijd gekommen,
mee ons te mossen as vis en gebrad.
't Is om te schrikken, te schudden, te beven,
agge aon dinkt datte wjèrld vergaot.

Zou d'ôök nie stoppen mee wassen en schjèren,
of nog 'n propere schabbe aondoan ?
Laot ons maor drinken en laot ons maor smjèren,
laot ons maor gans ons fortuintjen verdoan.
Toe Jan, gij moet ons wat kiekens gaon aolen,
kiekens die lôôpen d'r genoeg op de straot.
En 't is nie nôôdig daovoo te betaolen,
aongezien da toch de wjèrld vergaot.

Is t'r ier iemand die sleuren wil kôôpen?
'k Verpats êel mijn boel voor ne prik, nie te dier.
Ik zijn van zin in mijn emde te lôôpen,
da's sjuust te goed voor de solfer en 't vier.
Ik gaon sebiet mijn gerêedschap verbrannen,
want om te werken zijn 'k nie mêêr in staot.
Ik stop mee sjouwen daddis voor de dommen
aongezien da toch de wjèrld vergaot.

Tekst en muziek: trad. Bewerking tekst: P.J. Scheerders.